

Giới thiệu Em Chỉ Biết Yêu Anh

Truyện Em Chỉ Biết Yêu Anh của tác giả HNam106 là một câu truyện teen cảm động làm cho người đọc day dứt mãi không nguôi, nước mắt sẽ trào tuôn khi bạn đọc câu truyện này.

Mộ Cảnh Từ trên đường 'vô tình' nhặt được 2 mẹ con đem về làm người giúp việc. Người con là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng lại bị mù... Rồi một ngày anh nhận ra mình yêu cô và hình như cô cũng đã yêu anh, nhưng với thân phận của anh, anh và cô sẽ có một tình yêu hạnh phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

'Kít...'

Chiếc BMW màu bạc sang trọng dừng ngay sát vạch trắng. Đèn giao thông chuyển từ vàng sang đỏ, chậm rãi đếm ngược ...

'60... 59...'

Kính xe hạ xuống, Mộ Cảnh Từ gác một tay lên cửa, tay kia châm điều thuốc. Khói thuốc từ từ bay lên, rồi mất hút theo cơn gió lạnh lẽo thổi ngang qua.

'50...49...'

Việc vượt đèn đỏ đối với Mộ Cảnh Từ không phải chuyện gì xa lạ, đúng hơn còn là việc anh làm thường xuyên, huống chi giờ này đã là 10 giờ đêm, trên đường lại chỉ có một mình xe của anh. Nhưng, lần này thì khác...

“Xin lỗi cậu... Cậu có thể làm ơn làm phúc... cho mẹ con tôi chút tiền lẻ được không? ... Chúng tôi nhịn đói đã 3 ngày nay...”

Âm thanh của người phụ nữ thều thào, trong tiết trời giá buốt liền biến thành một làn khói mỏng. Khuôn mặt bà trắng bệch vì đói và lạnh, từng cơn rét buốt xuyên qua lớp áo mỏng manh khiến người bà run lên. Dù vậy, tay bà vẫn nắm chặt tay cô gái đứng sau lưng bà. Mộ Cảnh Từ dời ánh mắt nhìn cô gái, người có lẽ chính là con gái của người phụ nữ.

Cô ấy thật sự đẹp, rất đẹp!

Cái đói, cái rét khiến cô trông khá chật vật, nhưng không vì thế mà nhan sắc của cô bị tàn phai. Tóc cô xơ xác, chỉ được buộc qua loa, vài sợi vương vào đôi môi tái nhợt đang khẽ mấp máy vì lạnh. Mà điều thu hút ánh nhìn của anh nhất, chính là đôi mắt của cô. Anh đắm chìm vào hai hồ nước sâu ấy, cố gắng đuổi theo, cố gắng nắm bắt cái gì đó ngầy đại cùng huyền bí ẩn trong đôi mắt xinh đẹp đó...

Từ cô toát ra nét nữ tính mảnh mai, yếu đuối, tựa như một đoá hoa xinh đẹp đang bơ vơ trong cơn bão vũ, khiến anh chỉ muốn lao đến che chở cô, bảo vệ cô trong vòng tay của mình...

Thu lại ánh nhìn, Mộ Cảnh Từ lấy ví tiền trong túi quần, cố tìm vài tờ bạc lẻ.

“Xin lỗi... nhưng tôi không có mang tiền mặt theo.” Mộ Cảnh Từ áy náy lắc đầu.

Người phụ nữ như đã đoán trước được kết quả, mi chỉ khẽ động, trong khi cô gái ban đầu hơi khựng lại, sau đó cúi đầu. Anh có thể nhận ra cô rất thất vọng. Lại còn có... đôi mắt của cô?

Đèn đỏ đã đếm ngược tới 0, đèn xanh bật lên, và cũng lại bắt đầu một vòng đếm ngược khác...

'60...59...'

Chiếc xe BMW vẫn ở yên đấy, không hề lăn bánh. Trước đây, gặp những tình huống thế này, Mộ Cảnh Từ chẳng thèm để ý, thản nhiên phóng xe đi. Còn lần này, anh không làm vậy, vì cô gái kia khiến anh hứng thú.

“Con gái của bà...”

Người phụ nữ đột nhiên nghe thấy tiếng nói hình như rất ngạc nhiên, đến khi thấy anh nhướn mày về hướng cô gái mới chắc chắn rằng người kia đang hỏi về con gái mình.

“Nó bị mù... là do một vụ tai nạn trước đây...” Bà không giấu được sự thương tâm trong lời nói.

Đúng như những gì Mộ Cảnh Từ suy đoán. Đã vậy thì...

“Mẹ con bà có muốn đến nhà tôi phụ việc không?”

“Hả?”

“Tuy không kiếm được bao nhiêu, nhưng chỉ cần dọn dẹp, nấu ăn đơn giản nhẹ nhàng là được, chỗ ăn, ở cũng không thành vấn đề...”

'30...29...' Đèn xanh vẫn chậm rãi đếm ngược...

Người phụ nữ sững sốt trong giây lát, ngược nhìn chàng trai trẻ ăn mặc sang trọng ngồi trong chiếc xe cao cấp, tay bắt gác siết chặt tay con gái. Cô gái gật gật đầu, đôi tay nhỏ bé cũng siết chặt tay bà khiến bà bối rối không biết làm sao. Dù bây giờ mẹ con bà đã rơi vào đường cùng, nhưng người này nhờ đâu là người xấu thì sao? Bà không muốn con gái mình chịu khổ... Nhưng, nếu cứ tình hình này, mẹ con bà ắt sẽ...

“Bà thấy thế nào?” Mộ Cảnh Từ lên tiếng thúc giục.

'10...9...'

“Tôi...”

'3...2...'

“Tôi đồng ý!”

Mộ Cảnh Từ mỉm cười, sáng khoái nói:

“Hai mẹ con lên xe đi nào!”

Người phụ nữ dìu con gái lên xe. Không gian ấm áp bên trong đối lập hẳn với cái rét buốt bên ngoài khiến hai người cảm thấy tốt hơn hẳn.

“Này... cô bé, em tên gì?”

“Dạ... dạ... em tên là Lâm Tuyết. A... em theo họ của mẹ em.”

Mộ Cảnh Từ nhìn Lâm Tuyết trong kính chiếu hậu, môi khẽ nhếch...

Đèn đã chuyển sang màu đỏ từ bao giờ, nhưng Mộ Cảnh Từ chẳng hề để ý, thân nhiên phóng xe đi vun vút...

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đường phố vắng tanh, chiếc xe màu bạc băng băng xé gió lao đi.

Trong cái thời tiết lạnh lẽo chết tiệt này làm gì có ai muốn ra ngoài, ai cũng muốn cuộn mình trong chăn êm nệm ấm. Bất đắc dĩ lắm phải ra ngoài, thì ít ra cũng phải có hệ thống sưởi thật tốt mới được. Lâm Tuyết thầm cảm thấy may mắn, nếu không có cậu chủ, mẹ con cô phải chăng đã chết cóng ngoài kia?

Lâm Tuyết ngồi im lặng nghe tiếng động cơ xe ù ù, thỉnh thoảng còn có âm thanh người kia gõ gõ vào vô-lăng..

Trong xe là một màn im lặng, Mộ Cảnh Từ không nói chuyện nên mẹ con Lâm Tuyết cũng chẳng dám mở miệng.

'Kít...' Xe đang đi nhanh bỗng dừng phanh gấp.

Lâm Tuyết cảm thấy rất lạ, nãy tới giờ anh ta hầu như không hề giảm tốc độ, có lẽ cũng không thèm nhìn tới đèn giao thông. Chẳng lẽ... đã tới nhà anh ta rồi sao?

Mộ Cảnh Từ dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi, lấy trong túi một chiếc thẻ tín dụng, hào phóng đưa cho mẹ Lâm: “Di Lâm, đi vào đây mua ít quần áo cùng đồ dùng cho hai mẹ con đi. Cứ dùng thoải mái, tôi không phải loại người bạc đãi người làm đâu nha.”

Thì ra chỉ là mua đồ, Lâm Tuyết thở nhẹ một hơi. Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong, dù lúc nãy chính cô gật đầu đồng ý nhưng mà đột nhiên đến ở nhà

một người xa lạ thì cũng hơi khó xử...

“Dạ. Tôi sẽ quay lại nhanh ạ!” Mẹ Lâm nhận lấy thẻ, mở cửa xe đi xuống, nét mặt đã không còn căng thẳng như lúc này ngồi trên xe. Xem ra cậu ta không phải là người xấu. Mẹ Lâm thầm đánh giá.

Mẹ Lâm đi được vài bước đã nghe Mộ Cảnh Từ thò đầu ra cửa xe gọi với theo: “Mua chút thức ăn luôn nhé!”

Trong xe chỉ còn lại Lâm Tuyết cùng Mộ Cảnh Từ.

Lâm Tuyết kéo kéo lại vạt áo ở cổ, lúc cửa xe mở ra, khí lạnh ủa vào khiến cô run rẩy một trận. Mẹ cô phải đi mua đồ vào lúc này hẳn cũng đang lạnh lắm. Lâm Tuyết thầm tủi thân mình cùng mẹ...

“Này cô bé!”

Lâm Tuyết giật mình khi trong lòng đột nhiên xuất hiện thứ gì đó âm ẩm... hình là khăn choàng cổ? Trên ấy vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp cùng mùi hương nam tính, là của anh sao?

“Cảm... cảm ơn anh.”

“Mộ Cảnh Từ.” Hình như cô ấy vẫn chưa biết tên anh.

“A... cảm ơn anh... anh Từ.”

Không hiểu sao khi gọi như vậy, Lâm Tuyết lại cảm thấy rất xấu hổ... Tay chân cũng bối rối, choàng mãi cũng chưa xong chiếc khăn...

Mộ Cảnh Từ không hề bỏ sót biểu cảm nào trên mặt Lâm Tuyết, đặc biệt là hai gò má ửng hồng vì xấu hổ của cô. Cô dễ xấu hổ như vậy ư, để anh xem xem...

“Em đúng là tệt thật, đưa đây anh giúp.”

Mộ Cảnh Từ một tay chống lên ghế, dễ dàng nhảy từ ghế lái ra phía sau, ngay sát bên cạnh Lâm Tuyết.

Anh đưa tay cầm lấy chiếc khăn choàng, 'vô tình' chạm phải đôi tay nhỏ bé đáng yêu khiến Lâm Tuyết giật mình. Mộ Cảnh Từ choàng khăn lên cổ Lâm Tuyết, xoa nhẹ đầu cô:

“Xong rồi đó cô bé hậu đậu ~”

Lâm Tuyết đỏ mặt đón nhận cử chỉ hơi thân mật này, nghe vậy thì ngẩng đầu lên:

“Em không có hậu đậu! Em có thể tự ăn cơm, tự tắm rửa thay quần áo. Em còn biết thêu nữa, đẹp lắm nha!”

“Thật không đó?” Mắt cô ấy như vậy mà thêu thật sự thêu được? Cô gái này thật thú vị.

Nghe thấy anh hoài nghi, Lâm Tuyết lập tức như chú mèo nhỏ xù lông: “Không tin mai một em thêu cho anh, anh muốn thêu cái gì cũng được, nhưng mà ... phải có tiền.”

“Ồ... tiền anh có thể lo liệu được. Để anh xem... vậy em thêu cho anh một đôi uyên ương nhé!” Mộ Cảnh Từ nhìn thấy mặt cô hơi cứng lại, môi âm thầm nhếch lên...

Lâm Tuyết không ngờ Mộ Cảnh Từ muốn thêu uyên ương... Mà cũng phải, anh ta giàu có thế này, dựa giọng nói âm áp nam tính của anh cùng làn da tay mịn màng, cô có thể khẳng định diện mạo anh nhất định không tầm thường. Người đàn ông tốt như vậy đã ít, lại còn ga-lăng chu đáo nữa thì càng đúng là cực phẩm. Hơi ấm trên cổ làm cô nhớ đến những hành động ban nãy, lòng lại trầm xuống, khe khẽ nhói đau.

Lâm Tuyết làm ra vẻ bình tĩnh: “Vợ anh thật là có phúc, nhận được món quà như vậy nhất định cô ấy sẽ rất hạnh phúc.”

Dù cô che giấu rất tốt nhưng sao có thể che được mắt anh, tia đau xót khi nói đến chữ 'Vợ' kia rất rõ ràng. Độ cong khóe môi Mộ Cảnh Từ càng giương lên cao...

“Hừ... em là đang xỏ xiên anh cô đơn chiết bóng đó hả? Người yêu còn chưa có thì nói gì đến vợ với chả con...” Giọng điệu rõ ràng là ai oán vô cùng, đáng thương vô cùng.

Trán bị gõ nhẹ, Lâm Tuyết ngơ ngác một hồi mới hiểu được câu nói của anh: Anh vẫn độc thân!

Mà khoan đã, tại sao cô cảm thấy mất mát khi nghĩ anh đã lập gia đình, mà khi nghe anh độc thân lại cảm thấy vui sướng chứ. Không lẽ... cô thích anh sao? Lâm Tuyết thích Mộ Cảnh Từ, người cô chỉ mới tiếp xúc một tiếng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ miên man, trán Lâm Tuyết đột nhiên bị búng 'Bóc' một cái. Lúc này Lâm Tuyết mới hoàn hồn, phát hiện hơi thở nam tính ngay sát trước mặt, vội vàng dịch ra, mặt đỏ lựng: “A! Em.. em xin lỗi...”

Mộ Cảnh Từ thích thú thu bộ dáng đáng yêu này của Lâm Tuyết vào mắt, lên tiếng: “Em vốn đang trò chuyện vui vẻ cùng anh, lại đột nhiên ngồi ngầy ra, em là đang nghĩ đến bạn trai hay sao? Hử?”

Lâm Tuyết lập tức phản bác, chỉ sợ anh hiểu lầm: “Không có, không có. Em chỉ nghĩ đến nên thuê cho anh kiểu uyên ương nào thôi. Và lại... em cũng chưa từng quen bạn trai!” Ôi xấu hổ chết Lâm Tuyết mất... không biết nói như vậy anh có cười cô hay không nữa.

Mộ Cảnh Từ hơi bất ngờ với lời của cô. Lâm Tuyết xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy sao có thể?

“Nói cho anh một người cũng chịu cảnh FA giống em nghe nào, em xinh đẹp như vậy, thuê còn đẹp nữa, sao lại chưa biết yêu chứ? Có phải là em gât anh không?”

“Không, em nói thật mà. Là ... là do mẹ em. Mẹ không cho con trai lại gần em, mẹ bảo đàn ông con trai chẳng ai tốt cả, phải tránh thật xa.”

Mộ Cảnh Từ gật gật đầu tán thành, mẹ Lâm đúng là vật cản lớn nhất giữa anh và Lâm Tuyết. Một người trải đời như vậy nhất định sẽ không đồng ý giao con gái cho một người như anh. Xem ra anh phải tốn thêm chút công sức...

Lâm Tuyết còn kể thêm cho Mộ Cảnh Từ nghe về chuyện mẹ cô bị đàn ông lừa gạt, phải một mình nuôi dưỡng cô. Vốn dĩ cô và mẹ sống cũng không quá túng quẫn, nhưng không ngờ nhà gặp phải hỏa hoạn, mất cô cũng bị mù vì khói lửa. Hai mẹ con được mọi người giúp đỡ, nhưng đâu thể nhận giúp đỡ mãi, mẹ con cô lên Thành phố tìm kế sinh nhai. Nhưng hồi ôi, hai mẹ con đối với chốn thị thành xa lạ này cũng là vô duyên, gặp phải mùa rét lạnh dữ dội này.

Chỉ vài câu ngắn gọn, Lâm Tuyết đã kể hết tất cả chuyện gia đình cho Mộ Cảnh Từ biết. Anh thật sự không biết là cô quá đơn thuần hay là tâm cơ của cô quá cao, cao hơn cả anh.

“Em gặp người lạ nào cũng đem hết chuyện đời tư ra kể hay sao?”

Lâm Tuyết nhất thời không trả lời anh được, đối với người khác chắc chắn cô sẽ không, còn đối với anh, cô lại chẳng thể kiềm chế được. Dường như, anh đem đến cho cô một niềm tin tuyệt đối, khiến cô chỉ muốn dựa vào, mãi dựa vào bờ vai vững chắc của anh...

“Sao có thể chứ. Anh thì khác mà, đâu phải xa lạ gì... Ông chủ biết chuyện của người làm rất bình thường mà.” Đúng vậy, anh là ông chủ giàu có, còn cô chỉ là một Lâm Tuyết tầm thường, sao cô có thể quen được chứ. Cô và anh, sao có thể...

Thấy mặt cô trầm xuống, buồn buồn, Mộ Cảnh Từ đoán rằng Lâm Tuyết đang tủi thân. Anh đưa tay, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, truyền hơi ấm của anh cho cô, ghé sát vào tai cô, nói lời mê hoặc:

“Em và mẹ em chỉ là đến ở nhà anh, mẹ em phụ giúp người đàn ông vụng về như anh làm vài việc vặt vãnh mà thôi. Chúng ta không phải là chủ tớ gì cả, chúng ta bình đẳng, rõ chưa cô bé!”

Lâm Tuyết ngốc một hồi mới gật gật đầu phản ứng, tay của cô vẫn để yên trong tay anh, cảm nhận từng dòng ấm áp. Thế nhưng, lòng cô vẫn ngổn ngang những suy nghĩ, cô không hiểu rõ ý của Mộ Cảnh Từ. Hay là anh ta đã phát hiện điều gì?

Mộ Cảnh Từ rất hài lòng vì cô ngoan ngoãn để anh nắm tay. Không nhịn được lại muốn đi xa hơn, ghé sát vào mặt cô, định bụng trộm luôn nụ hôn đầu của Lâm Tuyết...

Cửa xe mở ra, khí lạnh ủa vào làm cả hai người trong xe giật mình.

Mẹ Lâm mảy nhíu lại, cao giọng: “Cậu chủ? Sao cậu lại ngồi đó? Lâm Tuyết có chuyện gì sao?”

Lâm Tuyết bối rối không biết phải làm sao, chỉ biết nhanh chóng gỡ bàn tay to lớn đang nắm chặt tay mình ra.

“Lâm Tuyết có lẽ bị sốc nhiệt. Vì phải tiếp xúc với khí lạnh trong thời gian dài lại vào trong xe nhiệt độ cao nên gặp tình trạng này. Tôi chỉ xem cô ấy một chút, giờ thì không sao rồi.” Mộ Cảnh Từ giải thích rành mạch, hết như vừa nãy đúng là như vậy.

“Là như vậy thật sao, con có sao không Tuyết?”

“Dạ, con đỡ rồi ạ. Cũng may có anh Cảnh Từ.”

Mẹ Lâm thấy mặt con có vẻ đỏ, xem ra bị sốc nhiệt thật, cũng không để ý xưng hô thân mật con gái gọi người ta, vừa chờ Mộ Cảnh Từ chuyển lên ghế lái liền xách đồ mang vào, sờ sờ trán con gái.

Mộ Cảnh Từ đập ga, xe lại lao đi vun vút. Nhìn mẹ Lâm qua kính chiếu hậu đang nhìn anh chăm chăm, môi anh nhếch lên.

Muốn đấu với tôi? Bà thua là cái chắc! Để xem bà giữ con gái được bao lâu... khi mà tâm con gái bà đã giao cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

(Có biến...có biến... !!!)

Chiếc BMW chạy băng băng trên đường, một lúc khá lâu sau mới dừng lại trước một căn biệt thự sang trọng.

Đây chỉ là một trong số nhiều căn biệt thự của anh, vì nằm ở vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố khá xa nên cũng đã lâu anh không tới đây. Mộ Cảnh Từ dường như đã quên bồng mất 'món quà' của Tạ Tổng' này, nhờ chuyện mẹ con Lâm Tuyết anh mới nhớ đến sự tồn tại của nó.

Mộ Cảnh Từ xuống xe, đi trước mở cửa. Bụi bám tạo thành một lớp mỏng trên cánh cửa gỗ đắt tiền, theo động tác mở cửa rơi xuống.

Mẹ Lâm vừa dìu con gái vào vừa thủ thỉ bên tai con gái: “Tuyết à, nhà mới của chúng ta đây này, chúng ta không cần phải chịu đói chịu lạnh ngoài đường nữa rồi!” Giọng nói của bà biểu lộ rõ sự vui mừng.

Lâm Tuyết lại càng hạnh phúc hơn nữa, cảm giác lo lắng ban nãy đã biến mất, thay vào đó là cảm giác nôn nao chờ mong cuộc sống mới - một cuộc sống có Cảnh Từ bên cạnh...

Mộ Cảnh Từ đứng chờ trước cửa, thấy hai mẹ con thì cất giọng sáng khoái: “Hai mẹ con cứ chọn hai phòng ở tầng 2 mà ở, thoải mái tự nhiên nhé!”

Mẹ Lâm lập tức trả lời: “Cảm ơn cậu, nhưng mẹ con tôi ở cùng 1 phòng là được rồi. Vừa tiết kiệm, lại vừa thuận tiện cho tôi chăm sóc con gái. Phải không Tuyết?”

Lâm Tuyết vô cùng muốn trả lời là không, nhưng lời ra đến miệng đành phải nuốt lại, chỉ đành gật gật đầu miễn cưỡng đồng ý.

Mộ Cảnh Từ cười cười: “Tùy hai người vậy, tôi đi đỗ xe đã. Hai người lên phòng trước đi, sẵn tiện dọn dẹp mấy căn phòng trên tầng 3 giúp tôi nhé.”

Mộ Cảnh Từ quay đi, nụ cười trên môi cứng lại, ánh mắt lóe ra tia nguy hiểm.

Vậy là mẹ con Lâm Tuyết đã dọn tới nhà Mộ Cảnh Từ tròn 1 tháng. Hằng ngày, mẹ Lâm quét dọn nhà cửa, giặt giũ quần áo chăn màn, đi chợ nấu ăn, công việc cũng tương đối dễ chịu. Lâm Tuyết thì ở bên cạnh mẹ giúp đỡ lật vật, cô cũng hài lòng với cuộc sống hiện tại, ngoại trừ... mẹ cô quản cô rất chặt, cô không có cơ hội đến gần Cảnh Từ.

Mẹ Lâm luôn đặt Lâm Tuyết trong tầm mắt, nếu có việc phải ra ngoài thì cũng là trở về trong thời gian nhanh nhất có thể. Chỉ có buổi trưa, mẹ Lâm mới để cô ngủ trưa 2 giờ, dĩ nhiên là chốc chốc bà lại vào phòng kiểm tra cô có gặp vấn đề gì không.

Mộ Cảnh Từ tất nhiên cũng bỏ ra khá nhiều công sức, nhưng bông hoa diễm lệ của anh được canh giữ nghiêm ngặt quá, anh đến gặp riêng cô còn chưa được...

Tâm trạng Mộ Cảnh Từ rất rất rất rất không vui, hay đúng hơn là tồi tệ đến cực điểm! Hợp đồng trị giá mấy trăm triệu bày sẵn trước mắt cư nhiên lại bị đối thủ giành mất.

Về đến nhà, nhìn thấy Lâm Tuyết xinh xinh đẹp đẹp đang đưa trước mắt mà anh chẳng thể chạm vào càng khiến anh thêm bức bối.

'Loảng xoảng...' Mộ Cảnh Từ trút bực tức lên mấy chiếc bình cổ tội nghiệp.

“Cậu... cậu không sao chứ? Tôi sẽ dọn dẹp ngay...” Mẹ Lâm nghe tiếng động lập tức chạy lên.

“Không cần!” Mộ Cảnh Từ liếc nhìn mẹ Lâm— cái gai trong mắt anh, chính vì bà ta mà anh không thể đến gần Lâm Tuyết.

“Chăn màn trong nhà đã lâu chưa giặt rồi, đi đem đi giặt hết, nhé!” Giọng điệu rõ ràng

Mẹ Lâm biết Mộ Cảnh Hòa tâm trạng không tốt nên không dám nói gì, vâng dạ đem hết chăn màn vừa mới giặt tuần trước đem giặt lại lần nữa.

Mẹ Lâm vừa đi, cánh cửa vừa đóng lại mở ra lần nữa.

“Chuyện gì nữa đây? Há? Là em à Lâm Tuyết?”

“Dạ... Anh Cảnh Từ có chuyện gì buồn bực ạ?” Lâm Tuyết đang ngủ trưa thì nghe thấy tiếng đập phá vọng ra từ phòng anh. Cô rất lo lắng nên đợi mẹ vừa rồi đi liền lên vào đây gặp anh.

Lâm Tuyết mặc một chiếc đầm ngủ xinh xắn màu hồng, rất hợp với làn da trắng mịn của cô, khiến cô trông như một nụ hồng đáng yêu. Nụ hồng ấy khiến đôi mắt Mộ Cảnh Từ vốn đang chứa đầy bức bối trở nên sáng rực, trông anh bây giờ chẳng khác đã thú là bao.

Mộ Cảnh Từ đứng dậy, cất tiếng cười gian tà: “Em tới đúng lúc lắm... Anh sắp nhện đến nghẹn rồi đây này!”

Lâm Tuyết chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị nhấc bổng lên, tiếng la thét thanh nơi đầu lưỡi đã bị đôi môi của Mộ Cảnh Từ nuốt mất...

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

P/s: Cảnh H thứ 2 trong sự nghiệp, hi vọng mọi người nhẹ tay ~

Lâm Tuyết cảm thấy mình bị ném xuống một nơi mềm mại, có lẽ là giường ngủ của Mộ Cảnh Từ.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Lâm Tuyết đã bị một sức nặng đè lên, môi lại bị chiếm giữ.

Mộ Cảnh Từ hung hăng chà đạp đôi môi anh đào, thành thực cạy hàm răng của Lâm Tuyết, đưa lưỡi vào công thành đoạt đất.

Lâm Tuyết vùng vẫy, nghiêng đầu cố né tránh nụ hôn mạnh bạo của Mộ Cảnh Từ. Cô yêu anh, nhưng cô không muốn anh đối xử với cô như vậy, cô muốn anh dịu dàng, muốn anh nâng niu cô, chứ không phải cường bạo cô như thế này...

“Ừm... không... đừng... Từ...”

Mặc kệ phản kháng của Lâm Tuyết, Mộ Cảnh Từ đã quyết tâm nhất định phải 'ăn' cô. Nụ hôn như mưa rơi xuống cổ, xuống vai, cảm giác kì lạ khiến Lâm Tuyết bức bối, không biết làm sao ngoài phát ra tiếng rên nhẹ...

Đột nhiên, cảm giác mát lạnh khiến Lâm Tuyết giật mình cùng sợ hãi. Mộ Cảnh Từ đã cởi sạch áo cô từ bao giờ!

“Không! Không! Dừng lại Mộ Cảnh Từ!” Lâm Tuyết tay quơ loạn xung quanh, thế nào lại trúng chiếc bình hoa bên cạnh giường. Chiếc bình rơi xuống sàn, 'Bốp' một cái vỡ tan.

Lâm Tuyết thảm hi vọng nghe thấy tiếng động lớn như vậy mẹ cô sẽ đến cứu cô. Nhưng Lâm Tuyết nào biết mẹ Lâm nghe thấy tiếng động, nhưng nghĩ do Mộ Cảnh Từ đang phát tiết bức bối nên không để ý tiếp tục công việc, căn bản không thể đến cứu cô.

Quần dài cũng bị cởi bỏ, rồi nội y... Lâm Tuyết trần trụi hiện ra trước mắt Mộ Cảnh Từ. Anh lúc này giống như lang sói, nhanh chóng kéo khóa quần giải phóng người anh em đang căng tràn lửa nóng.

“Aaaaa đau... hức hức... aaa”

Nước mắt Lâm Tuyết chảy dài, đau đớn ập đến quá bất ngờ khiến cô không thể thích nghi. Âm thanh nức nở lúc chân chính trở thành phụ nữ của Lâm Tuyết mất hút trong miệng Mộ Cảnh Từ. Anh cũng không muốn mẹ Lâm phát hiện điều gì...

Anh bắt đầu lướt động nhanh hơn, mạnh mẽ hơn, cùng với đó là thanh âm ní non rên rỉ cùng nức nở của Lâm Tuyết.

Lát sau, Mộ Cảnh Từ kéo Lâm Tuyết ra ngoài hành lang, để cô tựa vào lan can.

“Anh ... muốn làm gì?” Lâm Tuyết không biết anh kéo cô đi đâu, cũng không biết tại sao anh làm vậy.

Đang suy nghĩ thì ... Mộ Cảnh Từ đột ngột tiến vào trong cô, khiến cô phải bật thốt ra tiếng rên thất thanh.

“Em muốn mẹ em nhìn thấy em với tôi hay sao? Nếu vậy em cứ la hét thoải mái. Mẹ em ở ngay phía dưới chúng ta!” Mộ Cảnh Từ thối hơi nóng vào tai Lâm Tuyết, bên dưới vẫn không ngừng tiến vào.

Lâm Tuyết chỉ biết cắn chặt môi, hai hàng lệ nhoe rơi xuống môi mặn chát... Tại sao, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?

Ý thức dần mơ hồ, Lâm Tuyết bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cái chết đột ngột

“Tuyết! Dậy đi con... Tuyết!”

Lâm Tuyết tỉnh dậy, cơ thể giống như vừa bị nghiền nát ra, thều thào lên tiếng: “Mẹ?”

“Sao hôm nay con ngủ nhiều vậy, không khỏe hả con?”

Mẹ Lâm ân cần đặt tay lên trán con gái, an tâm khi thấy cô không bị sốt.

“Con chỉ cảm thấy hơi mệt thôi, nghỉ chút là khỏe.”

“Vậy con nghỉ nữa đi, không cần phụ mẹ làm cơm.”

Mẹ Lâm đếm lại chăn rồi đi ra ngoài.

Lâm Tuyết thần thờ nằm đó. Cảm giác chân thật của cơ thể nói cho cô biết những chuyện đó không phải là mơ. Có lẽ Mộ Cảnh Từ đã đem cô về, mặc lại quần áo cho cô nên mẹ mới không phát hiện.

Nghĩ tới mẹ, Lâm Tuyết lại thấy lòng nhói đau, nước mắt trào ra.

“Con xin lỗi mẹ!”

==*==*

Mộ Cảnh Từ dạo này giao cho mẹ Lâm nhiều việc hẳn, mục đích chính là để bà không rảnh rang kèm cặp con gái.

Trước đây, đó là giờ ngủ trưa của Lâm Tuyết.

Còn bây giờ, đó là thời gian 'nghỉ ngơi' của Mộ Cảnh Từ.

Lâm Tuyết mỗi khi nghĩ tới mẹ lại thấy có lỗi, nhưng trái tim cô, thân thể cô đã không thể điều khiển được nữa...

==*==*

“Chu kì của con vẫn chưa tới sao Tuyết?”

“Dạ... chắc sức khỏe con không tốt nên bị chậm ạ...” Lâm Tuyết trước đây cũng thỉnh thoảng bị vậy nên cũng chẳng để ý lắm.

Cho đến khi cô cảm thấy không ổn thì đã không còn kịp nữa.

Mẹ Lâm ngã ngồi xuống ghế, thật lâu sau mới thốt ra được:

“Tuyết! Giải thích cho mẹ!!!”

Lâm Tuyết không nghĩ mẹ phát hiện nhanh như vậy, cô chỉ vừa bắt đầu ghen mấy hôm nay. Vậy mà mẹ đã mua que thử thai, kết quả thật sự là 2 vạch.

“Nói! Có phải là tên khốn Mộ Cảnh Từ kia không? Nó ép buộc con có phải không?”

“Mẹ... Con là tự nguyện.”

“Ông Trời ngó xuống mà coi... Hức... nó bị bỏ bùa mê thuốc lú gì đây này!!! Được! Tao đi tìm nó tính sổ!”

Mẹ Lâm đứng dậy, cầm theo con dao gọt hoa quả, khuôn mặt hùng hực lửa giận.

“Mẹ!! Mẹ tác thành cho chúng con đi mà... còn con của con nữa.” Lâm Tuyết quỳ xuống van xin mẹ.

“Đồ bất hiếu. Để tao hỏi tội nó rồi tới lượt mày! Hừ!”

==*==*

“Mộ Cảnh Từ!” Mẹ Lâm đập tung cửa phòng ngủ Mộ Cảnh Từ, xông vào.

“Thằng khốn này mày đã làm gì con gái bảo bối của tao hả? Sao mày có thể hủy hoại đời con gái của nó hả thằng khốn!”

“Có chuyện gì thì cũng bình tĩnh lại, chúng ta nói chuyện.” Mộ Cảnh Từ nhẹ giọng thỏa thuận.

“Muốn nói chuyện? Để tao cho mày xuống âm phủ nói chuyện.”

Mẹ Lâm nhào tới chỗ Mộ Cảnh Từ, con dao canh thẳng ngực mà đâm tới. Mộ Cảnh Từ nhanh nhẹn tránh né, lại một dao lao tới, lại né. Mẹ Lâm không bỏ cuộc, càng đâm càng hăng, càng đâm càng điên cuồng.

Mộ Cảnh Từ bắt lấy tay cầm dao của mẹ Lâm, cả hai bắt đầu giằng co. Đồ đạc trên bàn, trong phòng đổ vỡ loảng xoảng, tiếng la hét chửi rủa cũng phát ra không ngớt.

Mẹ Lâm không phải dạng phụ nữ chân yếu tay mềm, sức bà rất mạnh, nhiều lúc đã kề sát lưỡi dao vào cổ Mộ Cảnh Từ. Mộ Cảnh Từ cố chống đỡ, rồi chuyển sang tấn công, đẩy mẹ Lâm lùi ngược ra sau.

Hai bên chuyển từ trong phòng ra hành lang. Mộ Cảnh Từ tiếp tục đẩy lùi mẹ Lâm, ép bà dựa vào lan can.

“Bỏ dao xuống, có gì từ từ nói”

“Tao phải giết mày, thằng khốn!”

Mẹ Lâm quyết không bỏ cuộc, tìm tục dùng sức. Mộ Cảnh Từ giằng co này giờ cũng thấm mệt, tình hình như thế này chắc anh sẽ chết dưới tay người đàn bà kia mất!

Anh dùng sức, đẩy ngược lại mẹ Lâm. Vì phản công bất ngờ cùng với lực đẩy rất mạnh, mẹ Lâm ngã khỏi lan can.

“AAAAAA...” – ‘Bịch’

Lâm Tuyết vừa leo lên cầu thang thì nghe thấy tiếng hét của mẹ. Sau đó... là một khoảng trầm mặc.

“Mẹ?”

“Mẹ? Trả lời con đi mẹ.”

Không phải như cô nghĩ đâu... không phải..

“Mẹ em ngã lâu, tắt thở rồi.”

Mộ Cảnh Từ đến bên cạnh Lâm Tuyết, anh sợ rằng cô sẽ làm loạn. Nhưng không, Lâm Tuyết hết sức bình tĩnh. Cô chỉ khóc, yên lặng khóc, chẳng nói năng gì cả.

Mộ Cảnh Từ chẳng biết phải giải quyết chuyện này thế nào, chỉ có thể để cô dựa vào vai mình khóc.

Lâm Tuyết khóc mãi, khóc mãi, cho đến khi kiệt sức mà ngất đi..

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giằng co

3 ngày nay, Lâm Tuyết nhốt mình trong phòng, thu người trong chăn, khóc rầm rức.

Mẹ cô, người thân duy nhất cũng là người thương cô nhất đã bỏ cô ra đi.

Cô không ra khỏi phòng phần vì đau buồn, phần là vì không biết phải làm sao với Mộ Cảnh Từ.

Anh nói đó là tai nạn, là do mẹ cô bất cẩn mới ngã xuống, không phải lỗi của anh.

Anh nói anh đã chuẩn bị tang lễ xong xuôi, nhưng do cô đang mang thai nên không cần làm gì cả, cứ an tâm để anh sắp xếp.

Mộ Cảnh Từ chắc chắn không phải kẻ xấu, cô tin tưởng anh.

Nhưng, mẹ cô thật sự đã chết... Đó là sự thật không thể chối cãi.

==*==*

Bỗng dưng có tiếng gõ cửa.

“Tuyết, anh có mời bác sĩ đến xem cho em này.” Là Cảnh Từ.

Lại có một giọng nữ vang lên: “Cô Lâm, tôi là Khả Vân, chúng ta trò chuyện một chút nhé!”

Đang trầm trồ vì không có người dễ tâm sự, Lâm Tuyết lập tức đồng ý để Khả Vân vào.

Mộ Cảnh Từ mấy ngày nay không được gặp Lâm Tuyết, liền vờ như không có gì, đi vào ngồi trên giường, cười cười nhìn Lâm Tuyết.

“Cười cái gì mà cười? Đi ra ngoài!”

Khả Vân chỉ cần một câu đã khiến Mộ Cảnh Từ ngoan ngoãn chạy ra ngoài.

“Chị... rất thân với Cảnh Từ nhỉ?” Lâm Tuyết không nhìn thấy nhưng qua giọng nói có thể hình dung được Khả Vân xinh đẹp nhường nào, sắc sảo nhường nào, lại còn hết sức thân thiết với Cảnh Từ nữa...

“Ồi chào! Không phải em nghĩ chị và nó có gì gì đó chứ? Thằng nhóc ấy không có cửa với chị đâu nhé, hừ!”

“Không phải ạ?!” Lâm Tuyết không hiểu sao trong lòng nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Cảnh Từ ngày trước là học đệ của chị, cảm tình cũng tốt nên vẫn giữ liên lạc với nhau. Lần này chị được nó 'nhờ' đến kiểm tra giúp em đó!”

Khả Vân cố tình kéo dài chữ 'nhờ'. Cô đang yên đang lành ở phòng khám mắt, lại phải chịu nhòe và của tên nhóc Mộ Cảnh Từ kia đến đây khám thai, sẵn tiện tư vấn tâm lý luôn! Cũng may... Khả Vân nhìn nhìn Lâm Tuyết, cũng không đến nỗi tệ...

“Chị bắt đầu kiểm tra cho em nhé!”

“Dạ.”

Khả Vân bắt đầu kiểm tra thai nhi cho Lâm Tuyết, dẫu chuyên ngành của cô là mắt, nhưng bây giờ trông cô cũng ra dáng một vị bác sĩ phụ khoa lắm đấy!

“Em quyết định giữ lại đứa bé à?” Khả Vân đột ngột lên tiếng.

“Dạ?... Dạ... vâng ạ...”

“Quyết định rồi thì phải dứt khoát chứ? Sao nào, không yêu cha của đứa nhỏ sao?”

“Không! Không phải đâu... mà là vì... là vì...”

Lâm Tuyết thật sự rất muốn sinh đứa bé ra, sống vui vẻ hạnh phúc bên Cảnh Từ. Nhưng, bên tai cô vẫn luôn vang vọng tiếng thét của mẹ cô lúc ấy, như nhắc nhở cô, như ám ảnh cô...

“Là vì mẹ em sao?” Khả Vân nhẹ giọng hỏi, nhưng giống như một câu khẳng định hơn.

Lâm Tuyết đang ngờ ngác, Khả Vân lại tiếp tục dụ dỗ: “Em yên tâm, Cảnh Từ tin tưởng chị mới kể chuyện của em. Có gì khó xử, cứ nói với chị, chị sẽ giúp em giải quyết ổn thỏa.”

Lâm Tuyết dao động, sau một hồi đắn đo, nước mắt cô chảy xuống, nức nở: “Mẹ em... mẹ em... hức hức... Em yêu Cảnh Từ, nhưng mẹ em... em phải làm sao đây?”

Khả Vân lấy khăn giấy lau nước mắt cho Lâm Tuyết, chậm rãi phân tích:

“Chuyện đáng tiếc cũng dù gì cũng đã xảy ra. Chị nói nếu như, nếu như chuyện này là lỗi Cảnh Từ thì em trả thù nó, ghét bỏ nó cũng chẳng giải quyết

được gì. Chưa kể nếu nó vô tội, chẳng phải tụi em sẽ để lỡ nhau hay sao? Đứa bé là vô tội em à...”

Lâm Tuyết bắt giác đưa tay lên bụng, đây là một sinh mệnh bé bỏng, là kết tinh của cô và anh, sao cô có thể nhẫn tâm!

Thấy Lâm Tuyết bắt đầu dao động, Khả Vân tiếp tục bồi thêm:

“Em cũng đừng lo sợ miệng lưỡi thiên hạ, ta sống sao cho ta hạnh phúc, chứ không phải sống để vừa lòng bất cứ ai khác. Em hãy suy nghĩ thật kĩ, đâu mới là thứ em muốn. Nói chị nghe, thứ em muốn là gì?”

“Thứ em muốn? Em muốn ... hạnh phúc bên cạnh Cảnh Từ.”

“Vậy thì được rồi, em cứ hạnh phúc bên cạnh Cảnh Từ là được, việc gì mà lo nghĩ nhiều...”

Khả Vân nhẹ nhàng đóng cửa tránh làm ảnh hưởng Lâm Tuyết vì mệt mỏi mà thiếp đi. Xem ra nhiệm vụ của cô đã hoàn thành tốt đẹp.

Nhưng không hiểu sao, Khả Vân thoáng vụt qua cái gì đó bất an...

==*==*

Lâm Tuyết ngủ một giấc thật say...

Trong mơ, cô nhìn thấy những kí ức lúc mắt cô còn sáng. Vui vẻ lắm, hạnh phúc lắm, vì cô có mẹ bên cạnh.

Nhưng, bóng tối ập tới, giăng kín tất cả... mẹ cô cũng biến mất.

Tiếng thét của mẹ cô văng vẳng bên tai, khiến cô vô cùng sợ hãi, vô cùng bất lực.

Rồi cô rơi vào một vòng ôm ấm áp... đầu chỉ là mơ, cô vẫn nhận ra người ấy chính là Mộ Cảnh Từ... Cô tham lam chiếm lấy ôn nhu ấm áp từ anh...

Rồi, anh đột ngột biến mất, giống hệt mẹ cô.

Giật mình tỉnh lại, Lâm Tuyết vẫn chưa quên được giấc mơ ban nãy. Cả những lời nói của Khả Vân nữa, tất cả khiến cô lại rơi vào suy nghĩ miên man.

'Cạch' một tiếng, cửa phòng mở ra, tiếng bước chân quen thuộc của Mộ Cảnh Từ rơi vào tai Lâm Tuyết.

“Em muốn đi điều trị mắt.”

Đó là câu nói đầu tiên trong 3 ngày nay của Lâm Tuyết với Mộ Cảnh Từ. Cô rút cuộc đã có câu trả lời cho bước đi tiếp theo.

Mộ Cảnh Từ ban đầu là sững sờ, sau đó khẽ môi nhẹ cong lên.

“Được.”

Quả là thú vị... Em định làm gì đây, Tuyết?

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khoảng cách

Lâm Tuyết không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý như vậy, chưa kịp hiểu rõ đã rơi vào một nụ hôn cháy bỏng.

Mộ Cảnh Từ liếm nhẹ vành tai Lâm Tuyết khiến người cô run lên: “Ba ngày nay dám vắng về anh, để hôm nay anh bắt em đền bù thế nào?”

“Ừm... đừng mà Từ, bảo bối... không được.”

Hứng thú như quả bóng nhanh chóng xẹp mất, Mộ Cảnh Từ không vui đứng dậy.

“Em nghỉ ngơi đi cho khỏe.” Anh để lại một câu rồi bỏ đi.

==*==*

“Tuyết! Đây là Mai, sau này cô ấy sẽ ở đây làm giúp việc, em cần gì cứ bảo cô ấy.”

Cô gái tuổi đôi mươi, khuôn mặt cũng khá ưa nhìn lập tức nhún người chào Lâm Tuyết dù biết chắc chắn cô ấy không nhìn thấy: “Cô chủ!”

Lâm Tuyết khẽ cúi người gật đầu chào.

“Đạo này công ti có việc bận nên anh phải thường xuyên ra ngoài, em tự chăm sóc bản thân nhé.”

“Dạ. Anh cũng đừng làm việc quá sức mà hại sức khỏe nhé!”

“Anh biết mà.” Mộ Cảnh Từ hôn lên trán cô.

“Đề em tiễn anh đi.” Lâm Tuyết cố gắng ở bên Cảnh Từ nhiều nhất có thể, không biết bao lâu nữa anh mới về.

Mộ Cảnh Từ mở cửa xe, bước vào, quay đầu nhìn Lâm Tuyết cùng Mai trước cửa. Anh nói vọng ra:

“Anh sắp xếp phẫu thuật cho em rồi, tháng sau sẽ tiến hành, khi ấy bảo bố đã đủ khỏe mạnh rồi nên em cứ yên tâm nhé! Anh đi đây.”

Chiếc BMW từ từ di chuyển, tiếng động cơ ừ ừ cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn, xung quanh Lâm Tuyết chỉ còn tiếng côn trùng râm ran cùng một màu tối đen.

“Vào nhà thôi kẻo cô chủ lại nhiễm lạnh đấy.” Mai tiến tới dìu Lâm Tuyết vào nhà.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng bước theo Mai, vì đang mang thai nên cô phải càng cẩn thận hơn trước. Cũng may, có Mai ở đây. Mai là một cô gái rất đơn thuần nên Lâm Tuyết rất quý Mai.

Được người mình yêu chăm lo, lo cả người giúp việc, dĩ nhiên Lâm Tuyết rất vui. Nhưng nếu, đó chỉ là cách để anh có thể thoải mái đi bên ngoài thì...

Lâm Tuyết khẽ lắc đầu, cười cười xua đi ý nghĩ không thể nào này...

==*==*

“Mai, gọi vào số Cảnh Từ giúp tôi.”

Mai hơi do dự: “Vừa nãy cô chủ đã gọi 3 cuộc rồi ạ, như vậy có làm phiền tới cậu chủ hay không?”

Lâm Tuyết khẽ nhún mày, đạo gần đây Mai thường xuyên cãi lời cô, không còn nhất nhất theo ý cô như trước. Hay là do cô quá nhạy cảm?

“Cứ gọi, tôi chịu trách nhiệm.”

Mai đành bấm gọi vào số Mộ Cảnh Từ, đưa cho Lâm Tuyết.

Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng không có người bắt máy. Mãi đến tiếng tút cuối cùng, giọng nói của Mộ Cảnh Từ mới truyền tới:

“Chuyện gì nữa thế?” Giọng anh có vẻ không kiên nhẫn.

“Cảnh Từ... ngày mai em phẫu thuật rồi... anh về nhà nhé!”

“Ừm... anh đang bận không về được. Anh phải họp rồi, cúp máy đây...”

“Khoan đã... ngày em tháo băng anh phải đến thăm em nha, em muốn người đầu tiên nhìn thấy chính là anh.”

Lâm Tuyết cố gắng nói thật nhanh, nhưng tiếng tút tút đã vang lên trước khi cô kịp nói hết.

Tắt nguồn điện thoại rồi quăng đi, Mộ Cảnh Từ lao vào quần quýt cùng cô người tình bé nhỏ của mình...

Lâm Tuyết thần thờ buông điện thoại, từng bước từng bước mò mẫm trở về phòng.

Một tháng nay anh chỉ ghé lại một lần duy nhất. Đêm ấy anh đòi cô, nhưng cô không đáp ứng, thế là anh trở về phòng anh. Sáng sớm anh đã đi mất, cô chẳng kịp hỏi han được gì.

Mà sáng hôm ấy Mai dậy rất muộn, cũng bắt đầu trở nên kì lạ...

Không muốn tiếp tục nghĩ thêm, Lâm Tuyết trở về phòng, bật radio lên nghe.

Nghe được một lúc thì Lâm Tuyết chìm vào mộng đẹp...

... Radio vẫn tiếp tục phát: 'Giám đốc công ti T Mộ Cảnh Từ bị bắt gặp vào khách sạn cùng nữ minh tinh L...'

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Hôm nay là ngày Lâm Tuyết làm phẫu thuật, Khả Vân đích thân đến đón cô tới phòng khám.

Nằm trên bàn mổ, Lâm Tuyết không khỏi cảm thấy sợ hãi, mùi thuốc khử trùng khiến cô choáng váng.

Vừa chuẩn bị dụng cụ, Khả Vân vừa bắt chuyện cho bầu không khí bớt căng thẳng: “Em cũng thật là... gấp gáp gì mà không chờ sinh tiểu bảo bối xong rồi hãy chữa mắt?”

Lâm Tuyết mỉm cười đáp lời: “Chữa sớm thì tốt hơn chứ chị.. và lại em muốn mắt mình thật sáng để bảo bối cũng có đôi mắt sáng giống em. Em không muốn bất kì rủi ro gì xảy ra với bảo bối cả!”

Khả Vân cười lớn: “Chị thật sự phục em, đã ra dáng mẹ hiền rồi đây! Chị chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta bắt đầu nhé?”

“Chị.. cho em nói chuyện với Cảnh Từ có được không? Chỉ một chút thôi ạ!”

“Chị hiểu mà... một lời động viên của người yêu bảo đảm hiệu quả hơn lời của 100 người bình thường. Chị bấm số rồi đây.”

Khả Vân đưa điện thoại cho Lâm Tuyết, rất nhanh đã có tiếng trả lời: “Alo?”

“Cảnh Từ... là em Lâm Tuyết đây... em chuẩn bị làm phẫu thuật.”

“Không cần lo lắng, sẽ tốt thôi!”

Nghe được lời động viên của anh, Lâm Tuyết phấn khởi hẳn: “3 ngày nữa anh phải đến thăm em đây. Em nhất định phải thấy anh khi mở mắt ra!”

“Được... anh phải họp rồi, cúp nhé!” – Tút.

Dẫu chưa nói được nhiều với anh nhưng tinh thần Lâm Tuyết rất thoải mái, cô nhất định sẽ vượt qua!

Bên kia, Mộ Cảnh Từ nhét điện thoại vào túi quần rồi tiếp tục vui cười đùa giỡn cùng người đẹp trong dòng nước mát lạnh ở Hawai...

==*==*

“Em sẵn sàng rồi, chúng ta bắt đầu đi chị.”

“Được.” Khả Vân rũ bỏ ánh mắt thương xót, tập trung vào cuộc phẫu thuật.

Tình trạng của Lâm Tuyết rất đặc biệt, cô phải đặc biệt thận trọng để tránh ảnh hưởng đến thai nhi. Mộ Cảnh Từ qua lại với rất nhiều cô gái, cũng không ít lần họ mang thai nhưng nó luôn bảo họ bỏ, giữ lại chỉ có duy nhất một lần này của Lâm Tuyết.

Không cần biết là do nó thương hại, giữ lại đứa bé để bù đắp chuyện mẹ Lâm Tuyết qua đời, hay vì nó thật sự yêu thích đứa bé cùng Lâm Tuyết, cô nhất định phải phẫu thuật thành công.

Cuộc phẫu thuật diễn ra khá suông sẻ, chỉ là Lâm Tuyết đang mang thai không thể dùng thuốc gây mê nên có gặp chút rắc rối. Nhưng nhìn chung, cuộc phẫu thuật đã thành công mỹ mãn, ba ngày sau mở băng 9 phần mắt Lâm Tuyết sẽ sáng lại.

==*==*

“Đã tới lúc tháo băng rồi, em chuẩn bị đi nhé Tuyết.” Khả Vân đi vào, nói với Lâm Tuyết đang ngồi thẩn thờ 1 mình trên giường.

“Cảnh Từ tới rồi hả chị?” Lâm Tuyết lập tức trở nên vui vẻ hẳn.

Khả Vân hơi ngập ngừng: “Vẫn chưa... chị có gọi nó mà không thấy bất máy.”

Lâm Tuyết thất vọng: “VẬY em sẽ chờ thêm một ngày, mai tháo nhé chị.”

“Cũng được, nhưng mai nhất định phải tháo băng, để càng lâu sẽ dễ gây di chứng đấy.”

Khả Vân thầm hi vọng Mộ Cảnh Từ sẽ tới, nhưng... chỉ sợ Lâm Tuyết phải thất vọng rồi.

==*==*

Mảnh vải được tháo ra, ánh sáng tươi tắn lập tức tràn tới, chói lóa.

Lâm Tuyết neho neho mắt vì chưa kịp thích ứng, bóng hình mờ ảo trước mắt dần dần hiện rõ.

Quả nhiên, Mộ Cảnh Từ không tới, trước mắt cô là nụ cười của một cô gái khoác trên mình chiếc áo blouse trắng tinh.

“Cảm ơn chị, chị Khả Vân.” Lâm Tuyết mỉm cười với Khả Vân, nhưng vẫn không giấu được sự thất vọng tràn trề.

Lâm Tuyết đã mơ tưởng rằng anh sẽ đến, bất ngờ ôm cô vào lòng. Nhưng không, anh đã quên mất cô rồi.

Cái cô muốn, là nhìn thấy anh, nhìn thấy Cảnh Từ, nhìn thấy người cha của bảo bối trong bụng cô, nhìn thấy người cô yêu nhất, chứ không phải bất kì thứ gì khác.

“Vui lên nào! Đi, chúng ta đi ăn mừng cuộc đời tràn ngập tươi sáng phía trước nào!” Khả Vân cười lớn, vỗ vỗ vai Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết dĩ nhiên biết chị ấy muốn cô vui vẻ, nhưng cô thật sự không có tâm trạng.

“Chị Khả Vân... em cảm thấy chưa quen lắm, em muốn về nhà.”

Khả Vân muốn nói, rồi lại thôi, thở dài: “Được rồi, chị đưa em về.”

==*==*

Khả Vân có chuyện gấp nên sau khi đưa Lâm Tuyết về nhà liền đi ngay.

Lâm Tuyết bước vào căn nhà mình đã sống mấy tháng nay, vừa chậm rãi đi vừa quan sát.

Căn nhà quá mức to lớn, sang trọng. Hệt như truyện cổ tích, cô là Lọ Lem, Cảnh Từ là hoàng tử. Liệu cô sẽ sống hạnh phúc bên hoàng tử suốt đời, hay quay trở lại làm một cô gái nghèo khổ dơ bẩn chẳng ai thèm để ý?

Đi loanh quanh một lúc, cô lại đi tới phòng thờ. Thẩn thờ trong giây lát, Lâm Tuyết cũng đẩy cửa bước vào.

Căn phòng rộng lớn, nhưng trống huơ. Trên chiếc bàn thờ giữa phòng, chỉ có đặt một bài vị nhỏ, là của mẹ cô.

Trong phòng không hề có bài vị tổ tiên Mộ gia, đồng nghĩa với đây chỉ là một căn nhà bên ngoài của anh mà thôi. Mai hắn là cũng không để ý đến căn phòng này, bụi bặm cứ thế phủ một lớp dày.

Lâm Tuyết phui phui tay áo cho sạch, rồi cẩn thận lau bài vị của mẹ. Dòng nước mắt không khống chế được, tuôn rơi.

“Cô ở đây làm gì thế?”

Lâm Tuyết lau lệ trên mặt, nhìn về phía có tiếng nói kia. Đứng trước cửa là một cô gái tuổi chừng đôi mươi, cũng khá xinh đẹp. Dựa theo giọng nói, đây chính là Mai – người giúp việc Mộ Cảnh Từ mướn để chăm sóc cô.

“Tôi đến thăm mẹ.” Lâm Tuyết đặt bài vị lại ngay ngắn trên bàn thờ rồi đi ra.

Mai nhìn Lâm Tuyết rồi đi, ánh mắt khinh bỉ không hề che giấu.

“Hừ! Thứ bất hiếu như cô mà cũng biết đến mẹ à. Nực cười!”

==*==*

Lâm Tuyết ra phòng khách ngồi. Cô muốn đợi Cảnh Từ. Đêm đó, anh không về. Lâm Tuyết đợi cả đêm.

Đến chiều tối hôm sau, chiếc xe BMW mới xuất hiện.

Lâm Tuyết đứng trước cửa, nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt. Ngũ quan rõ ràng, sáng sủa, anh tuấn, mái tóc vuốt cao cô cùng phong độ. Anh quả thật càng đẹp trai hơn cô tưởng tượng.

Cô một bước đi, hai bước chạy tới chỗ anh, ôm chầm lấy anh, mắt đã ửng đỏ.

“Cuối cùng em cũng nhìn thấy anh, em nhìn thấy anh rồi!”

Mộ Cảnh Từ hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng nhìn cô.

“Em đang mang thai mà còn dám chạy nhảy như thế à? Đi, vào trong nào...”

Mộ Cảnh Từ tự nhiên ôm Lâm Tuyết vào trong, dường như chẳng hề có chuyện anh thất hứa không đến thăm cô.

Mà Lâm Tuyết, nhìn thấy Mộ Cảnh Từ khiến cô sung sướng đến quên cả trời đất, làm gì còn bận tâm chuyện gì khác...

Mai nhìn một màn trước mắt, đáy mắt lóe lên tia ganh tị. Trong khi Lâm Tuyết vui vẻ bên Cảnh Từ, cô chỉ có thể đứng đó cúi đầu chào. Cô không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nghịch tâm

Mộ Cảnh Từ dìu Lâm Tuyết đến ngồi trên giường, tay vuốt nhẹ theo suối tóc mượt mà của cô.

“Thế nào, được nhìn ngắm một thế giới tràn ngập ánh sáng ắt hẳn rất hạnh phúc đúng không?”

Lâm Tuyết này giờ vẫn không dời mắt khỏi gương mặt tuấn tú của anh, nghe vậy thì gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

“Được nhìn ngắm anh mới đúng là hạnh phúc nhất! Bây giờ em đang vô cùng, vô cùng hạnh phúc!”

Mộ Cảnh Từ cười híp mắt vì vẻ mặt ngây thơ ngốc nghếch của cô, thật sự quá đáng yêu! Mộ Cảnh Từ khẽ sát lại, thổi khí nóng vào tai cô: “Để anh làm em càng hạnh phúc hơn nữa nhé...”

Lời nói không đứng đắn cùng tiếp xúc thân mật khiến Lâm Tuyết xấu hổ đỏ mặt, nhưng rất nhanh, cô gạt bàn tay không an phận của ai kia, lí nhí: “Không được đâu... bảo bối không thể chịu nổi 'hạnh phúc' này đâu.”

Mộ Cảnh Từ vẫn không dừng lại, xoay người đè lên người Lâm Tuyết, đưa tay thâm nhập vào vạt áo trong. Lâm Tuyết dần xuống cảm giác rạo rực, bắt lấy tay Mộ Cảnh Từ, lần nữa nói rõ ràng: “Thật sự không thể được, anh cũng không muốn bảo bối gặp bất trắc mà đúng không?”

Mộ Cảnh Từ cụt hứng, xoay qua tắt đèn rồi khoanh hai tay để trước ngực mà ngủ.

Lâm Tuyết nhích lại gần Mộ Cảnh Từ, kéo người anh qua rồi chui vào lòng anh, cảm nhận hơi thở ấm áp nam tính, thỏa mãn nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

==*==*

Mộ Cảnh Từ mở mắt nhìn người con gái ngủ say trong lòng. Đó không phải là ánh mắt dịu dàng ấm áp, mà là một hồ nước sâu thăm lạnh lẽo.

Rốt cuộc trong đầu em đang nghĩ gì hả Lâm Tuyết? Chẳng lẽ em thật sự chẳng hề bận tâm đến cái chết của mẹ hay sao? Em đối với anh là thật lòng ư, nhưng ại sao em lại không đáp ứng anh?

Ánh mắt lạnh nhạt dần dần chuyển sang chán ghét. Anh rất hiếu kì với thái độ của cô trước cái chết của mẹ, nhưng hứng thú ấy giờ đây đã không còn.

Lâm Tuyết thật làm anh thất vọng! Anh đã nhìn lầm cô, Lâm Tuyết cũng chỉ là một cô gái tầm thường như biết bao cô gái khác, trong đầu chỉ có ảo tưởng về một thế giới cổ tích màu hồng.

Cô cũng không có đi quá giới hạn của anh, anh cũng có thể để cô bình an sinh con cho anh, coi như an ủi, ban cho cô chút ân huệ.

Còn nghĩ muốn có được tâm của anh, muốn anh chỉ yêu mình cô? Đó là điều không thể!

Cẩn thận gỡ đôi tay ôm chặt lấy hông mình, Mộ Cảnh Từ ngồi dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Anh sẽ không bao giờ yêu một mình ai, con tim anh lớn lắm, chứa được nhiều bóng hồng lắm!

Giống như bây giờ, vừa mở cửa ra, đã có một đôi tay mềm mại vòng qua hông anh, đôi môi mềm mại dâng lên cho anh thưởng thức. Cuộc sống của anh trước đây như vậy, bây giờ như vậy, và sau này cũng vẫn sẽ như vậy.

Khép cửa lại, Mộ Cảnh Từ bế xốc Mai sang phòng bên cạnh...

==*==*

Lâm Tuyết mở mắt, nhìn trần trần lên trần nhà. Lúc này khi anh mở mắt nhìn cô, cô đã tỉnh giấc nhưng vẫn giả vờ ngủ.

Lâm Tuyết không làm gì cả, chỉ nằm yên như vậy, nhìn lên trần nhà.

Không biết bao lâu sau, có tiếng nổ động cơ xe dưới nhà. Mộ Cảnh Từ lại bỏ rơi cô, một lần nữa.

Bụng truyền tới cử động rất nhỏ, nhưng rõ ràng. Bên tai lại vọng tới tiếng thét của mẹ cô hôm ấy.

Phải chăng bảo bối và mẹ đang nhắc nhở cô, bảo cô thức tỉnh?

Nhưng, đối với Mộ Cảnh Từ, Lâm Tuyết chỉ biết yêu anh, yêu anh nhiều hơn, nhiều nữa, ngoài ra không còn bất kì điều gì khác.

Cô yêu anh không điều kiện, dù cho anh có lạnh nhạt cô, dù cho anh không hề yêu cô. Chỉ cần Lâm Tuyết còn sống, trái tim của Lâm Tuyết vĩnh viễn thuộc về Mộ Cảnh Từ!

Lâm Tuyết nằm im như vậy tới khi trời sáng hẳn mới rời giường, bình thần như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bên gối, vẫn còn ướt đầm một mảng..

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Biến cố

Đã hai tháng trôi qua kể từ ngày Mộ Cảnh Từ về nhà thăm Lâm Tuyết. Đó là lần đầu tiên, mà cũng là lần duy nhất.

Trên TV là hình ảnh anh cùng nữ ca sĩ Thanh Vi, nổi bật với tiêu đề: “Mộ Cảnh Từ lại bị bắt gặp cặp kè cùng kiểu nữ!”

Vội cầm điều khiển lên tắt TV, một trận hoa mắt khiến chiếc điều khiển rơi xuống sàn. Lâm Tuyết vô lực ngã xuống giường, nước mắt tưởng chừng đã cạn, nay lại trào ra.

Cô nhớ anh lắm, tiểu bảo bối cũng nhớ anh lắm, nhưng, anh chỉ ghé qua một lần đó mà thôi.

Hằng ngày, cô đều gọi cho anh nhưng kết quả luôn luôn là âm thanh thông báo máy bận. Lâm Tuyết chỉ có thể bật TV lên để nhìn thấy anh, để vui đi nỗi nhớ mong, nhưng ... mỗi khi anh xuất hiện trên TV, chính là tin tức anh đi cùng ca sĩ này diễn viên nọ.

Lâm Tuyết đưa tay vuốt ve cái bụng nhô cao của mình, khẽ thì thầm “Bảo bối à, con phải mau chóng chào đời, để cha con về nhà cùng mẹ con mình nhé!”

==*==*

Mọi chuyện diễn ta an an ổn ổn, cho đến 1 tuần sau...

'Xoảng!'

Li nước trên tay Lâm Tuyết rơi xuống đất vỡ tan tành. Không hiểu sao dạo gần đây, cô thường xuyên bị hoa mắt, nhìn không rõ. Cô cũng không mấy để ý lắm vì nghĩ đó là do cô đang mang thai, nhưng càng lúc thời gian mờ càng lâu.

Lâm Tuyết thấy hơi đói, xuống lầu tìm chút sữa uống, vận động một chút cũng tốt.

Dù cô đang mang thai tháng thứ 8 nhưng cơ thể vẫn khá ổn, đi đứng không cần người giúp đỡ.

Khi chỉ còn mấy bậc thang cuối cùng, đột nhiên mắt cô lại hoa lên, rồi tối sầm. Đột ngột mất đi ánh sáng khiến Lâm Tuyết bước hụt chân, ngã từ cầu thang xuống.

Bao trùm Lâm Tuyết là bóng đêm tăm tối, bóng đêm trước đây cô từng đối mặt. Cô nhanh chóng ổn định nhịp thở, bình tâm lại... Bụng đột nhiên truyền tới tia đau đớn, cùng với đó là cảm giác chất lỏng từ hạ thân chảy ra khiến Lâm Tuyết vô cùng hoảng sợ. Bóng tối không hề khiến cô sợ hãi, nhưng... con của cô nếu như có mệnh hệ nào, có lẽ cô không sống nổi.

Lâm Tuyết bối rối không biết phải làm thế nào, tìm cô co thất lạc vì hoảng hốt. Mai! Đúng rồi, Mai đang ở nhà!

“Mai! Mai ơi! Mau tới cứu tôi, Mai!”

Không gian im ắng không hề có chút tiếng động nào, phản hồi nào. Lâm Tuyết cố gắng gào to hơn nữa:

“Mai ơi! Mai ơi!”

Im lặng bao trùm khiến Lâm Tuyết thật sự hoảng loạn. Mai có lẽ đã đi chợ, mắt cô lại không nhìn thấy, bảo bối không biết có bị tổn thương sau cú ngã hay không?

Bụng càng lúc càng đau, Lâm Tuyết tuyệt vọng ôm chặt lấy bụng, nước mắt lưng tròng: “Bảo bối, con phải mạnh mẽ lên, nhất định không được xảy ra chuyện gì... Bảo bối ngoan, nghe lời mẹ...”

Đau đớn thể xác không thể so được với đau đớn trong tâm hồn Lâm Tuyết lúc này. Sự cô độc, sự tuyệt vọng, bóng đêm tăm tối khiến cô sợ hãi, khiến cô bơ vơ vùng vẫy trong vô vọng. Cô lại nhớ đến Mộ Cảnh Từ, cô hi vọng anh ngay lập tức xuất hiện, truyền hơi ấm cho mẹ con cô, để mẹ con cô nương tựa.

Anh đang ở đâu, Cảnh Từ?

Từ bên ngoại vọng đến tiếng động cơ, rất nhanh sau đó là âm thanh quen thuộc: “Lâm Tuyết, em... Há? Em sao thế Lâm Tuyết?”

Quá vui mừng vì có người đến giúp đỡ, Lâm Tuyết nắm chặt lấy tay Khả Vân: “Chị Khả Vân... Mau mau cứu bảo bối, mắt em... mắt em không nhìn thấy nên... bị ngã. Chị nhất định phải cứu bảo bối!”

Khả Vân bị dọa đến phát hoảng, nhưng một bác sĩ chuyên nghiệp như cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, đỡ Lâm Tuyết ra xe, cẩn thận không động đến thai nhi.

“Trong nhà không có ai sao? Mai đâu?” Khả Vân vừa thất dấy an toàn cho Lâm Tuyết vừa hỏi.

“Mai có lẽ đã đi chợ rồi... Nếu cô ấy có ở nhà sẽ không đến nổi...” Lâm Tuyết lại rơi nước mắt.

“Không sao, chị nhất định sẽ đảm bảo cho mẹ con em.”

Khả Vân trấn an Lâm Tuyết, trước khi lái xe đi lại ngoái đầu nhìn về căn biệt thự lần nữa. Khả Vân lắc lắc đầu, có lẽ cô quá nhạy cảm mà thôi.

==*==*

Một bóng người đứng trên ban công dần hiện rõ.

Mai nhìn theo bóng chiếc xe vừa rời đi, môi cắn chặt.

“Cô đúng là quá may mắn rồi, Lâm Tuyết à!”

Lúc này Mai có nghe thấy tiếng Lâm Tuyết kêu cứu, dù không muốn nhưng cô vẫn phải đến giúp đỡ. Không ngờ lại phát hiện mắt Lâm Tuyết không nhìn thấy, đã vậy... cứ để cô ta tự xoay sở đi...

Không ngờ giữa đường lại xuất hiện một Khả Vân. Nhưng mà... đứa con chắc gì đã còn?

Mai nhếch môi cười thâm độc, thầm mong đứa bé mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vượt cạn

Khả Vân rất nhanh đã đưa Lâm Tuyết đến phòng khám của cô. Sau khi Khả Vân chắc chắn bảo bối vẫn bình an, Lâm Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm. Con của cô và Cảnh Từ vẫn bình an, và sẽ mạnh khỏe chào đời.

Khả Vân khó xử lên tiếng: “Thai nhi chỉ bị động nhẹ, không ảnh hưởng gì đáng kể, còn mắt của em... em có muốn điều trị hay không?”

Lâm Tuyết nghe ra điều che giấu trong lời Khả Vân, cười cười: “Em muốn chứ, nhưng nếu sẽ ảnh hưởng đến bảo bối thì thà cứ để em mù đi.”

“Nhưng nếu em không chữa trị, em sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội có đôi mắt sáng. Em có chấp nhận không?”

Lâm Tuyết vẫn bình thản, như đã quyết tâm: “Chuyện quan trọng nhất đối với em bây giờ, chính là bình an sinh hạ bảo bối, chuyện khác em tạm thời không tính đến. Lúc trước em chữa mắt là vì muốn nhìn thấy diện mạo của Cảnh Từ. Nhìn cũng đã nhìn rồi, tuy rằng chỉ mới 1 lần, nhưng như vậy em cũng mãn nguyện...”

Khả Vân xót xa nhìn cô gái đơn thuần trước mặt, hi sinh nhiều như vậy, có đáng không?

Lúc này cô có gọi cho Mộ Cảnh Từ, nói với nó chuyện mẹ con Lâm Tuyết, không ngờ nó chỉ ậm ừ không để tâm rồi cúp máy. Phải chăng chính Khả Vân cô cũng nhìn lầm, Mộ Cảnh Từ thực chất chẳng hề có chút tình cảm gì đối với Lâm Tuyết?

Không đành lòng làm tổn thương Lâm Tuyết, Khả Vân im im không nói gì.

Biết đâu, khi đứa con chào đời, Mộ Cảnh Từ sẽ thay đổi..

==*==*

“Cảnh Từ tới chưa chị Khả Vân? A...” Lâm Tuyết cắn chặt răng, cố chịu cơn đau đớn.

Khả Vân lấy khăn lau mồ hôi ướt đầm trên trán Lâm Tuyết, trấn an cô: “Nó nói nó sẽ đến, em yên tâm đi. Nào, hít thở sâu đi.”

Từ tuần trước Lâm Tuyết đã chuyển đến phòng khám của Khả Vân để chuẩn bị sinh con. Dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng Lâm Tuyết lúc này vẫn cảm thấy rất khó khăn. Cô muốn Cảnh Từ ở bên cạnh cô lúc này, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“A...a...”

“Dùng sức... thở sâu...”

“A...a...” Lâm Tuyết không còn sức để nói chuyện, chỉ có thể cất tiếng rên vì đau đớn. Trong lòng Lâm Tuyết không ngừng gào thét tên Mộ Cảnh Từ.

Cả cuộc đời người phụ nữ, lúc họ cần người đàn ông nhất, chính là lúc sinh con. Loại đau đớn này vô cùng thống khổ, nhưng, chỉ cần có người đàn ông của mình bên cạnh, người phụ nữ sẽ mạnh mẽ vượt qua.

Lâm Tuyết lại không may mắn như bao người phụ nữ khác, Mộ Cảnh Từ không hề xuất hiện, anh đã quên mất mẹ con cô rồi.

“A... đau quá...”

“Lâm Tuyết, em phải mạnh mẽ lên! Sắp được rồi, con của em sắp chào đời rồi!”

Đúng rồi, cô phải mạnh mẽ lên, vì con của cô!

Tiếng 'oa oa' khóc lớn của trẻ con vang lên trong phòng khám, khiến người bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, khiến trái tim người vừa chính thức trở thành mẹ run rẩy vì xúc động.

“Tuyết, con gái của em đây này. Vừa sinh ra đã xinh xắn thế này sau này hẳn sẽ là một mỹ nhân giống như em!”

Lâm Tuyết run run vươn tay sờ lên khuôn mặt vẫn còn nhăn nheo, tâm mềm nhũn. Đây, là con của cô, cũng là con của anh. Mộ Cảnh Từ, anh ở đâu? Anh mau tới nhìn con của chúng ta đi!

Lâm Tuyết kiệt sức, ngất đi..

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tạm biệt anh, Cảnh Từ!

“Chị Khả Vân, em muốn về nhà.”

Khả Vân đang loay hoay kiểm tra mấy hồ sơ bệnh án, nghe vậy liền dừng tay, đi lại chiếc giường nơi mẹ con Lâm Tuyết nằm.

“Về gì mà về! Mới sinh con 1 tuần thì phải điều dưỡng thật tốt mới được, về nhà rồi ai chăm sóc cho em?”

“Ở nhà còn có Mai mà chị, vả lại, ở đây làm phiền chị mãi đâu có được...”

Khả Vân bây giờ đã xem Lâm Tuyết như em gái mình, hết lòng chăm sóc cô em gái này. Nghe Lâm Tuyết nói chuyện khách sáo như vậy, Khả Vân rất không bằng lòng.

“Hừ! Em ở đây hơn 1 tháng mà có thấy bóng dáng con Mai đến thăm đâu? Không ý kiến ý cò gì nữa, ở lại đây cho chị.”

Lâm Tuyết vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Em đã làm phiền chị quá nhiều rồi, phòng khám của chị bị em chiếm đóng thế này thì còn làm ăn được gì nữa... Và lại, em muốn về nhà, chờ Cảnh Từ trở về cùng em chăm sóc nhìn con gái...”

Khả Vân thấy xót xa trong lòng. Cảnh Từ đã biết Lâm Tuyết sinh con, nhưng một tuần trôi qua vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Sao cứ nhất thiết phải cố chấp như thế, hà Lâm Tuyết?

Biết không thể thay đổi quyết định này, Khả Vân đành bất đắc dĩ đưa Lâm Tuyết trở về căn biệt thự.

==*==*

Nghe tiếng xe ở trước nhà, Mai vội vàng chạy ra. Cảnh Từ trở về sao?

Kết quả lại nhìn thấy Khả Vân dìu Lâm Tuyết vào nhà, Mai thất vọng tràn trề, như quả bóng xì hơi.

“Cô đã về.” Lời chào vô cùng lầy lội.

Khả Vân không thèm chấp nhất cái bản mặt nhăn nhó của Mai, dìu Lâm Tuyết lướt qua mặt Mai, cũng không quên 'dẫn dò': “Cô xuống bếp nấu một nồi canh đu đủ đi, Tuyết vừa mới sinh con cho Cảnh Từ nên cần phải tắm bổ thật tốt mới được.”

Mai tức đến nghiêng răng nghiêng lợi mà chẳng thể làm được gì. Lâm Tuyết kia đúng là tốt số, bình an sinh ra đứa nhỏ, trong lòng Cảnh Từ ít nhiều cũng có chút địa vị. Còn cô...

Hơn một tháng này, trong căn nhà rộng lớn chỉ có mỗi một mình cô, cô đơn tẻ nhạt. Mộ Cảnh Từ không về, lại liên tục xuất hiện scandal trên báo, Lâm Tuyết thì sinh được đứa nhỏ, còn cô... cô vẫn chỉ là một con hầu vô danh.

Nhưng mà, Lâm Tuyết đã trở về, chắc chắn Cảnh Từ cũng sẽ sớm đến thăm con gái. Cô cũng nên làm điều gì đó rồi!

Đôi mắt đơn thuần ngày nào nay đã bị những mưu mô chước quỷ che mờ.

==*==*

Thoắt cái đã lại một tháng nữa trôi qua, con gió mùa thu se se lạnh, len lỏi vào tâm con người lạnh lẽo.

Mộ Cảnh Từ không về. Mọi thứ vẫn bình yên, yên bình đến kì lạ. Bề ngoài yên bình là như thế, còn thực chất, bên trong tâm hồn của mỗi người, đều đã có những biến chuyển khôn lường!

Lâm Tuyết ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt tái nhợt vì bộ đồ mỏng tang trên người không che chắn nổi gió lạnh. Lâm Tuyết ngồi đấy, yên lặng.

Gió có lạnh đến mấy, cũng không lạnh bằng lòng người.

Khả Vân bận đi tập huấn nên không thể đến đây một thời gian. Đây là điều khách quan, ai cũng có cuộc sống riêng của mình, đâu thể bận bịu vì người khác mãi được. Lâm Tuyết còn phải cảm ơn tất cả những điều tốt đẹp Khả Vân đã làm cho cô, quá đủ và quá nhiều rồi.

Sáng nay, Mai đã rời đi. Tuy Mai không nói gì nhưng Lâm Tuyết có thể hiểu và thông cảm cho Mai. Đâu phải người con gái nào cũng cam tâm dùng cả thanh xuân tươi đẹp của mình, để chờ đợi một người mà không có chút hi vọng nào chứ?

Vậy mà Lâm Tuyết cô, dấu biết là vô vọng, vẫn mù quáng yêu anh.

Chỉ mới một năm ngắn ngủi thôi mà cuộc sống của cô đã vì người đó mà đảo lộn. Theo mẹ đến nhà anh ở, cùng anh lên lút qua lại, bắt chấp cái chết của mẹ mà giữ lại đứa con, quyết tâm sinh con cho anh. Cô đã làm hết thảy vì anh, đổi lại chỉ được duy nhất một lần nhìn thấy anh, và sự lạnh nhạt hờ hững của anh.

Lần được tận mắt nhìn thấy diện mạo của Mộ Cảnh Từ, có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời này của Lâm Tuyết.

Cô biết, nụ cười rực rỡ trên môi anh chỉ là giả tạo, chỉ có ánh mắt sáng rực lúc 'đòi' cô mới là chân thật. Cô biết, biết hết, nhưng vì yêu anh nên cô vờ như không biết, mỉm cười nhào vào lòng anh.

Lâm Tuyết vẫn luôn hi vọng, hi vọng một ngày nào đó, Cảnh Từ sẽ cảm động trước tấm chân tình của cô. Còn nếu không, ít ra, cô cũng có lí do con nớ anh để được anh một lần đến thăm

Nhưng, niềm tin ấy ngày càng cạn dần, cạn dần, rồi tắt hẳn. Mộ Cảnh Từ, không thuộc về cô, và cũng sẽ chẳng bao giờ thuộc về cô.

Tình yêu đối với Mộ Cảnh Từ chắc là quý giá lắm, thế nên anh chẳng chịu đem tình yêu của mình trao cho ai cả. Lâm Tuyết cũng có chút an ủi, ít nhất cô không thua người nào, bởi chưa có và cũng sẽ không có người phụ nữ nào có thể nắm giữ được trái tim của anh.

Đứng dậy, đi về phía giường, Lâm Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh đang say giấc trên giường. Đây là con của cô và anh, nhưng chỉ có một

mình cô thương nó, còn cha nó không thương nó, cũng không thương mẹ nó.

Nước mắt Lâm Tuyết không thể không chế trào ra, lăn dài trên đôi gò má gầy gò. Đôi tay mảnh mai run run về theo đường nét khuôn mặt bé bỏng. Lâm Tuyết cố nén tiếng khóc nức nở để không làm phiền giấc ngủ say của con.

Cô là một người mẹ tồi, vô cùng tồi. Cô vẫn chưa đặt tên cho con gái, vì cô biết, cô không có cái quyền ấy. Một người mẹ không thể nuôi dưỡng con, thì không có tư cách đặt tên cho con.

==*==*

Lâm Tuyết lần mò đi lại bàn, lấy trong hộp bàn chiếc máy ghi âm mà Khả Vân đã mua hộ - với lí do để làm quà tặng cho Cảnh Từ.

Lâm Tuyết để món quà này lại cho Cảnh Từ, nó sẽ giúp cô chuyển những lời cuối cùng cô muốn nói với anh.

“Cảnh Từ à... Cảnh Từ... Từ...”

Em rất muốn, rất muốn được gọi tên anh mãi như vậy, nhưng sau này, có lẽ em không còn cơ hội gọi anh như vậy được nữa rồi.

Cảnh Từ, em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh! EM YÊU ANH!!! LÂM TUYẾT YÊU MỘ CẢNH TỪ!

Cảnh Từ, anh hãy nhớ rằng, Lâm Tuyết luôn luôn yêu một mình Mộ Cảnh Từ, và yêu Mộ Cảnh Từ hơn tất cả mọi thứ!

Cảnh Từ, cảm ơn anh đã bước vào cuộc đời em, cho em giây phút được hóa thân thành cô bé Lọ Lem, được trải qua hạnh phúc cùng anh – Hoàng tử của em

Nhưng, đến lúc em phải đi rồi. Thời khắc 12 giờ đã đến, cuộc vui nào cũng phải tàn.

Anh đừng cố gắng đuổi theo, em sẽ không bắt cần đánh rơi chiếc hài nào đâu.

Được trải qua hạnh phúc cùng anh, đâu chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng em đã vui lắm, mãn nguyện lắm rồi.

Em chỉ còn một điều trần trở, đó là con gái của chúng ta. Tên nó em vẫn chưa đặt, anh hãy đặt cho con gái chúng ta một cái tên thật đẹp nhé!

Em tin rằng anh sẽ thương yêu chăm sóc con hết lòng. Nhưng một mình anh nuôi con sẽ rất vất vả, anh nếu muốn có thể tìm cho con một người mẹ cũng được, miễn là người đó thật lòng yêu anh, và yêu con.

Cảnh Từ... Cảnh Từ... Tạm biệt anh... Người em yêu nhất trên đời!”

Mặt Lâm Tuyết đã đầm nước mắt từ bao giờ. Không ngờ dù đã chuẩn bị tâm lí thật kĩ, giờ phút này cô vẫn cảm thấy đau đớn vạn phần. Nhưng, cô đã quyết định, và sẽ không thay đổi.

==*==*

Đặt máy ghi âm bên cạnh con, Lâm Tuyết cúi xuống, nghẹn ngào hôn nhẹ lên má con.

Tạm biệt con, con gái của mẹ... Mẹ phải đi tìm ngoại con tạ lỗi rồi.

Lâm Tuyết mở cửa sổ, gió lạnh ùa vào thổi tung mái tóc của cô. Lâm Tuyết vuốt lại mái tóc cho gọn gàng, lau sạch nước mắt trên mặt, rồi bước một chân lên thành cửa sổ.

Giây phút cuối cùng này, không ngờ lòng Lâm Tuyết thanh thản đến lạ thường.

Cô không cần phải đấu tranh, phải chờ đợi, phải day dứt vì bất cứ điều gì, tất cả sắp chấm dứt.

Lâm Tuyết không cần tiếp tục đau khổ mong ngóng Mộ Cảnh Từ nữa, không cần phải dằn vặt vì bao che cho Mộ Cảnh Từ đã hại chết mẹ cô nữa...

“Mẹ! Con thật sự chưa từng giờ nào phút nào quên đi cái chết đau lòng của mẹ. Nhưng, con thật sự không thể thay đổi được sự thật, con chỉ biết yêu Cảnh Từ.

Nay, con đã sinh con cho anh ấy, duyên đến đây cũng nên chấm dứt. Con gái bất hiếu không thể trả thù cho mẹ, đành dùng mạng này báo đáp ân dưỡng dục của mẹ hai mươi năm qua, xuống suối vàng tiếp tục hầu hạ mẹ, tạ lỗi với mẹ.”

Dứt khoát một bước, Lâm Tuyết nhảy ra khỏi cửa sổ, rơi xuống.

Tạm biệt anh, Cảnh Từ!

Đứa bé trên giường mở đôi mắt to tròn nhìn ngó xung quanh, đôi môi chúm chím cất tiếng cười khi khi.

Nó nào đâu biết, mẹ nó, đã vĩnh viễn không còn trên đời này, không thể bế bồng nó nữa, không thể vỗ về nó nữa...

==*==*

Ráng gom lại 14 chương nên chương này dài thòn lòn luôn 7v

Chỉ còn 1 chương kết nữa thôi, các bạn hãy 'chịu khó' ủng hộ nốt ta nhé ^^

Comment góp ý, cảm nghĩ hay giao lưu thôi cũng được, cho vui ^^

#Cuồng_ngôn_loạn_ngữ

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kết thúc

Người qua đường Át cùng Giáp trên đường đi rước con.

“Ủi... đằng kia có gì mà đông đúc thế nhỉ?”

“Ừa, chị không biết hả? Có một cô gái nhảy lầu tự sát ở căn biệt thự đó đó. Mà, nghe đâu đó là căn biệt thự của Mộ Cảnh Từ nữa chứ!”

“CÁI GÌ!!!! Ở đâu có Mộ Cảnh Từ, ở đó có ta. Đi! Chúng ta đến đó xem thử...”

“Nhưng tới giờ rước con rồi.”

“Ồ ha, vậy nhanh nhanh rước con rồi về coi...”

Một chiếc xe phóng qua, người ngồi trên xe vô cùng quen mắt.

“Oaaaaa Đó chẳng phải là Mộ Cảnh Từ hay sao? Không được, chúng ta phải lại đó xem thử.”

“Ừ, tội nhỏ để đó cho cô giáo chăm sóc cũng được.”

==*==*

Mộ Cảnh Từ thẳng gấp, mở cửa lao thẳng vào trong. Vòng vây cảnh vệ chỉ cho một mình Mộ Cảnh Từ vào trong, tất cả những người khác đều bị giữ lại trước cổng.

Vị cảnh sát trưởng lên tiếng: “Anh có phải là Mộ Cảnh Từ, chủ sở hữu căn nhà này?”

Mộ Cảnh Từ không trả lời, chỉ gạt nhẹ đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về chỗ được che bằng tấm vải trắng.

“Mời anh xác nhận.” Cảnh sát ra hiệu cho 2 người cảnh sát khác.

Tiếng ồn ào bên ngoài bỗng dung im bật, tất cả đều đổ dồn về phía tấm vải trắng. Rốt cuộc đó là ai, tại sao Mộ Cảnh Từ có vẻ hốt hoảng đau khổ đến vậy.

Tấm vải từ từ hạ xuống, khuôn mặt trắng bệch bê bết máu của Lâm Tuyết đập vào mắt Mộ Cảnh Từ.

Mộ Cảnh Từ sững người trong mấy giây, rồi lắc lắc đầu, cười to chạy tới: “Lâm Tuyết, em đừng đùa nữa, chưa tới Halloween mà em... Đừng đùa nữa, em dọa được anh rồi này, đừng đùa nữa em à... Anh xin em đấy, TUYẾT!”

Mọi người không bao giờ tưởng tượng nổi một ngày mình có thể nhìn thấy cảnh tượng này: Một người đàn ông nổi tiếng phong lưu đào hoa, nay lại ôm lấy xác một người con gái điên cuồng gào thét, chẳng quan tâm đến máu chảy lên khuôn mặt điển trai, lên quần áo đắt tiền.

Hóa ra, lăng từ cũng có lúc quay đầu. Nhưng, thật trớ trêu, tất cả đã quá muộn màng.

Đột nhiên, một tốp mấy mươi phóng viên từ đâu ở bên trong chạy ra, tất cả máy quay tập trung vào Mộ Cảnh Từ, ánh đèn flash nháy liên tục.

Mắt Mộ Cảnh Từ đỏ ngầu, ôm lấy Lâm Tuyết kéo vào che chở trong ngực, hét vào mặt mấy tay phóng viên:

“Cút đi! Chụp cái gì mà chụp! Cút hết đi!!”

Tình hình ngoài này cũng nhốn nhào chẳng kém. Máy tay phóng viên thấy tình hình không ổn, sợ rằng tin tức mới nhất sẽ rơi vào tờ báo của đám phóng viên trong kia nên càng cố gắng xông vào. Mọi người đứng ở quá xa không thấy rõ được tình hình bên trong nên cũng xô đẩy nhau, chen lấn đi lên.

Vòng vây cảnh sát chịu không nổi sức ép, bắt lực nhìn cả đám người ủa vào.

Đèn flash lại sáng liên tục, câu hỏi dồn dập gửi tới, nhưng Mộ Cảnh Từ chỉ im lặng.

Mộ Cảnh Từ ôm Lâm Tuyết thật chặt, thủ thủ với Lâm Tuyết, thật nhẹ nhàng, thật cung chiêu: “Tuyết à, em yên tâm, anh sẽ che chở cho em. Em đã nói là không thích ồn ào mà... Không sao, có anh ở đây rồi...”

Tiếng bàn tán xôn xao lắng dần, bởi ai nấy đều cảm động trước mối tình đau lòng này.

Người qua đường Đinh sứt sùi: “Hức hức, cảm động chết tôi rồi, hức hức...”

Người qua đường Bình: “Ai nói Mộ Cảnh Từ phong lưu hả, rõ ràng người ta si tình đến thế này cơ mà. Đúng là tin tức lá cải thì cái củ cái củ cũng nói được!”

Mộ Cảnh Từ chẳng bận tâm mọi người bàn tán cái gì, chỉ ngồi im đấy, bảo hộ Lâm Tuyết.

==*==*

Tin tức 'Mộ Cảnh Từ ôm xác người yêu khóc' trở thành tin tức hot nhất mấy ngày liền. Sự việc đau lòng chỉ mới xảy ra 2 giờ đồng hồ nhưng cả nước đều đã hay tin.

Quán cà phê, quán cơm tấm, quán trà chanh, quán net, ở đâu có người là ở đó có bàn tán về Mộ Cảnh Từ.

1 giờ đồng hồ sau đó, đoạn ghi âm Lâm Tuyết để lại cho Mộ Cảnh Từ không hiểu sao lại rò rỉ tràn lan trên mạng. Dân tình lại thêm một phen nháo nhào, tất cả đều phải rơi lệ thốt lên: “Trời ơi! Sao ông nữ nhân tâm chia cắt đôi uyên ương mệnh khổ này chứ!!!”

Mộ Cảnh Từ chỉ rất nhiều tiền để thu hồi tất cả những đoạn ghi âm ấy, anh không muốn Lâm Tuyết đến khi đã mất vẫn còn bị mọi người dị nghị.

“Lúc cô ấy còn sống, tôi đã chẳng thể làm gì cho cô ấy. Xin mọi người rủ lòng thương xót, đừng lan truyền nó nữa.”

Nói về Mộ Cảnh Từ, người sẽ nghĩ đến 'scandal chồng chất scandal'. Nhưng lần này thì khác, hình ảnh của Mộ Cảnh Từ đã được 'soái ca hóa', trở thành mẫu hình lí tưởng của vô số cô gái.

Từ một người bị chỉ trích ngập đầu mỗi khi xuất hiện, Mộ Cảnh Từ trở thành anh chàng đáng được thương, đáng được yêu.

==*==*

Khuya. Trời mùa đông buốt giá. Chiếc BMW phóng đi trong gió, một mình một con đường.

Di động có cuộc gọi tới, chỉ có một người biết được số điện thoại này mà thôi, Mộ Cảnh Từ chần chừ, song vẫn bắt máy.

“Em có còn là người hay không hả? Tuyết nó đối với em toàn tâm toàn ý như vậy mà sao em nỡ lòng...”

Đoán được Khả Vân sẽ rất tức giận, nhưng Mộ Cảnh Từ không ngờ chị ta lại kích động đến như vậy, vội vàng đỡ lời:

“Chị có gì bình tĩnh nói, bình tĩnh, thật bình tĩnh!”

Bên kia im lặng một chút, Mộ Cảnh Từ cũng an tâm, sau đó lại là...

“Bình tĩnh con khỉ hợ!!! Mộ Cảnh Từ, chị quá thật vọng về em. Thật ra, em chẳng hề có chút tình cảm gì đối với Lâm Tuyết, có đúng không?”

Mộ Cảnh Từ làm ra vẻ ngạc nhiên: “Ồ? Sao chị lại nói vậy? Chị không thấy em ôm Lâm Tuyết khóc lóc thảm thiết hay sao?”

“Khóc lóc? Em có chắc chắn em đã khóc hay không, hay chỉ là đưa tiền rồi thao túng cánh nhà báo đưa tin như thế. Chuyện này cũng đâu có khó gì, âm thầm sắp xếp mấy chục nhà báo vào bằng cửa sau còn làm được thì chuyện này có khó khăn gì. Chị nói có đúng không? Hả?”

Mộ Cảnh Từ mặt không đổi sắc, trả lời: “Đúng... thì có sao đâu nào?”

Khả Vân điên tiết lên: “Em còn dám nói không sao? Không yêu mà còn dám diễn trò nước mắt cá sấu? Càng đáng giận hơn, tại sao di thư của Lâm Tuyết gửi cho em, em lại có thể chỉnh sửa lại rồi đem lan truyền trên mạng? Người khiến Lâm Tuyết đến chết vẫn không yên, chính là em!”

Mộ Cảnh Từ thản nhiên cười: “Nhờ vụ này mà danh tiếng của em tốt lên hẳn, công ti liên tiếp nhận được hợp đồng. Cô ta chết mà đem lại lợi ích lớn như vậy, cũng đáng.”

Giọt nước mắt chảy xuống má Khả Vân. Là cô, chính sai lầm của cô đã khiến Lâm Tuyết chịu cảnh cay đắng này, nếu cô ban đầu ngăn cản, có lẽ Lâm Tuyết đã có một cuộc sống an ổn hơn.

“Thế con của em và Tuyết, thì tính sao?”

“Con của em, em có thể chăm sóc được.”

“Ừ.” Khả Vân cúp máy. Những suy ngẫm về tình yêu cứ quẩn quanh trong đầu...

==*==

Phía trước, là cột đèn giao thông.

Dù đèn đang là màu xanh nhưng Mộ Cảnh Từ lại cho xe dừng lại.

Tiếng xe thắng gấp ma sát với mặt đường làm tỉnh giấc cô gái ngồi bên lề đường. Cô gái run lập cập, ngược đôi mắt to tròn nhìn về phía chiếc xe sang trọng.

Mộ Cảnh Từ hạ cửa xe, thò đầu ra nói lớn. Âm thanh nam tính xuyên qua tiếng gió vù vù, bay vào tai cô gái:

“Anh đang cần một người giúp việc, em có muốn đến nhà anh làm không?”

Cô gái ngẩn ra mấy giây rồi lập tức chạy ra, mở cửa xe leo lên, gấp gáp như thể sợ người kia sẽ đổi ý.

Mộ Cảnh Từ mỉm cười, phóng xe chạy đi.

Muốn tìm một người về nuôi trẻ, cũng đâu có gì khó?

HẾT

Có đá cứ ném, có hoa cứ tặng, không có gì hết thì cmt giao lưu chơi ^^

Các bạn hài lòng với câu chuyện chứ? Ai ủng hộ ta viết ngoại truyện không? (1 ngoại truyện ngắn thôi)

Bạn đang đọc truyện *Em Chỉ Biết Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.